

Чарівний кухар і Вогняне яблуко

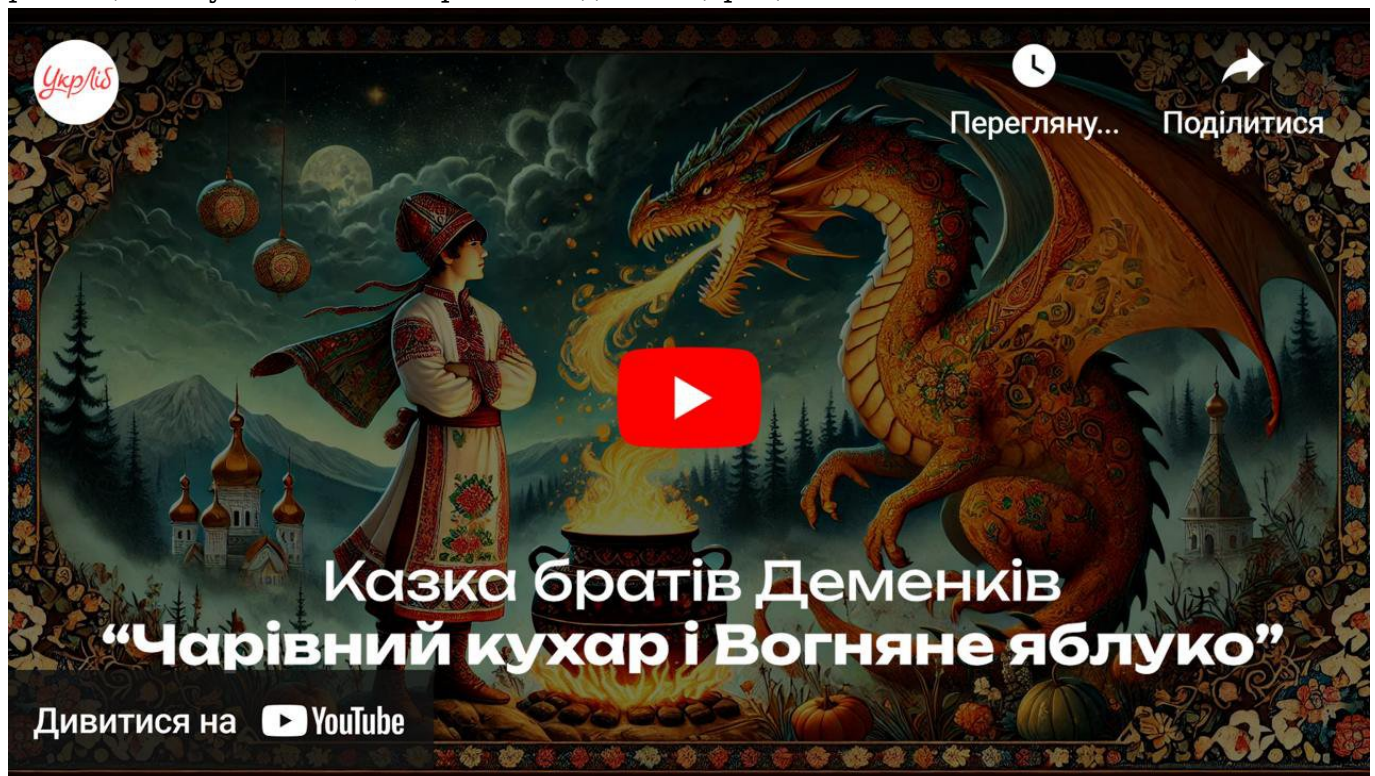
Брати Деменки

У мальовничому селі на краю лісу жив молодий кухар Олекса. Він готував так смачно, що навіть вітер, пролітаючи повз його хатину, зупинявся, щоб насолодитися ароматами. Кожна його страва мала чарівний ефект: борщ додавав сили, хліб зміцнював дух, а солодощі змушували серце співати від радості. Люди з усіх околиць приходили, щоб скуштувати його дивовижні страви, але Олекса прагнув більшого. Він мріяв створити таку страву, яка не тільки приносила б щастя, а й здійснювала усі бажання. Однак йому бракувало особливого інгредієнта — Вогняного яблука, яке росло на вершині Громового пагорба і охоронялося могутнім драконом.

Одного дня до Олекси завітав старий мандрівник із глибокою мудрістю в очах і сказав:

— Якщо ти зможеш приготувати страву з Вогняним яблуком, твоя слава пошириться на весь світ. Але пам'ятай — дракон не віддасть його так просто.

Олекса не злякався й вирушив у подорож. Дорога була непроста: він переходив через річки, що говорили з ним, піднімався горами, де скелі шепотіли стародавні історії, і проходив крізь темні ліси, де зірки сяяли яскравіше за сонце. Усюди він зустрічав тих, хто потребував допомоги. Він випік хліб для голодної сім'ї, зварив цілющий суп для хворої бабусі та навчив малих лісових духів готувати борщ, що надавав силу навіть велетням. Він також урятував зайчενя, що потрапило в пастку, і допоміг рибалці виплутати сіті, зачаровані водяною царицею.

Усі, кому він допоміг, дякували йому та дарували магичні речі: флягу з водою, що ніколи не вичерпувалася, ніж, який сам себе точив та серветку, що завжди залишалася

чистою.

Нарешті він дістався вершини Громового пагорба. Там, серед блискавиць, сидів величезний дракон Згар, вкритий лускою, що світилася немов розплавлене золото.

— Що шукаєш, смертний? — заgrimів він, і його голос збудив відлуння в самому серці гір.

— Я прийшов по Вогняне яблуко, щоб приготувати страву, яка може здійснювати усі бажання, — відповів Олекса.

— Якщо ти переможеш мене у двобої, я віддам його тобі! — сказав дракон.

Олекса знав, що не зможе подолати Згара в бою. Але в нього з'явилася інша ідея.

— А якщо ми позмагаємося в мистецтві кулінарії? — запропонував він.

Дракон, який був великим гурманом, зацікавився.

— Гаразд! Якщо твоя страва буде смачнішою за мою, я віддам тобі яблуко!

Дракон приготував рибну юшку, що світилася, мов вечірнє сонце, а її аромат пробуджував спогади про давно забуті дні. А Олекса, використавши всі магичні дари, створив страву, яка смакувала, як ранішнє світло, як надія, що відкриває нові обрії.

Коли дракон спробував її, його очі загорілися, немов дві зорі. Проте він не хотів визнавати, що страва Олекси була кращою. Він довго мружився, нюхав повітря, роздумував, але в глибині душі вже знав правду. Його гордість боролася з відчуттям захвату, та зрештою він зітхнув і змирився.

— Гаразд, — нарешті пробурмотів він, хоча в його голосі ще відчувалася неохота.

— Це найкраща страва, яку я куштував! Забирай яблуко! — сказав він.

Олекса подякував дракону, який ще довго бурчав та неохоче визнавав поразку, і вирушив у зворотний шлях. Коли він повернувся додому, його нова страва почала здійснювати бажання: старий ткач хотів знову побачити кольори юності, молода пастушка мріяла почути голос зірок, а малий хлопчик просив, щоб його дерев'яний кінь ожив. Дехто навіть бачив у небі слід дракона, який, незважаючи на свою пихатість, першим прилетів скуштувати страву Олекси.

Подейкують ще й досі, що якщо готувати з любов'ю, можна відчути смак того самого Вогняного яблука, що здійснює мрії.